

Polítiques culturals en reconfiguració: entre fragilitat i recomposició territorial

Published by [Interacció](#) [1] on 11/07/2017 - 11:19 | Last modification: 23/04/2026 - 10:40

L'editorial de Jean-Pierre Saez situa la cultura en un moment de transició que no es presenta com una ruptura clara sinó com una acumulació de tensions no resoltes. El context polític francès actual, marcat per un canvi de govern i per una reforma territorial en curs, actua com a escenari on aquestes tensions es fan visibles. La cultura hi apareix com un camp especialment revelador: es demana transformació, però no hi ha acord sobre què s'ha de transformar ni sobre quins equilibris s'han de preservar.

El text identifica una sèrie de mutacions que afecten simultàniament el sistema cultural. La transformació de les formes artístiques i de les relacions amb els públics, l'impacte de la transició digital, les alteracions econòmiques del sector i la fragilització de les polítiques públiques configuren un entorn d'incertesa. Aquesta complexitat no es resol amb més intervenció unilateral, sinó amb la necessitat d'una nova ambició compartida que impliqui actors públics, professionals i ciutadania.

En aquest marc, la qüestió territorial esdevé central. La reforma administrativa tendeix a concentrar poder en regions i metròpolis, fet que pot reforçar l'eficiència en determinades escales però alhora accentuar desigualtats en altres. El text apunta que el reequilibri cultural no pot ser només una declaració d'intencions. Requereix diagnòstics compartits, capacitat de cooperació entre nivells institucionals i una incorporació efectiva dels actors culturals i dels usuaris en els processos de decisió. Sense aquesta base, el risc és consolidar territoris culturalment desatesos, tant en zones rurals com en perifèries urbanes.

Aquesta lectura territorial es combina amb una reflexió sobre la governança del sistema. Les noves intermunicipalitats emergeixen com a espais encara en construcció, on la cultura podria jugar un paper estructurant si es situa al centre dels projectes polítics. Al mateix temps, es posa en relleu la funció de les estructures estatals desconcentrades, com les DRAC, com a garants de continuïtat i com a possibles agents d'una nova etapa amb més capacitat d'intervenció i autonomia. El text suggereix que una renovació de la cooperació institucional podria reforçar el conjunt del sistema cultural.

La dimensió econòmica travessa tot l'editorial sense convertir-se en l'únic marc d'anàlisi. Es reconeix la necessitat de diversificar recursos i explorar noves vies de finançament, incloent propostes vinculades a l'economia digital. Tanmateix, aquesta recerca de recursos s'inscriu en un context de fluctuació pressupostària que evidencia la vulnerabilitat d'un model que, malgrat el seu prestigi, no està garantit.

El text es tanca amb una reafirmació del sentit públic de la política cultural. La seva finalitat no es limita a sostenir el sistema cultural sinó a contribuir a l'emancipació i a l'accés de la ciutadania. L'educació artística i cultural es presenta com a indicador clau d'aquesta ambició. Si es consolida com un dret efectiu, pot esdevenir un vector de transformació del conjunt de l'ecosistema cultural.

Referència

Saez, J.-P. (2017). Culture, un temps de transition. *L'Observatoire*, 50(2), 1-2.
<https://doi.org/10.3917/lobs.050.0001> [2].

Categories: Article

Categories: Articles i anàlisi

Tags: polítiques culturals

Tags: governança cultural

Tags: desenvolupament territorial

Tags: finançament de la cultura

Tags: drets culturals

- [3]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/blogs/2017/politiques-culturals-reconfiguracio>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <https://doi.org/10.3917/lobs.050.0001>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/4793>